Pregaria.cat

Entrada

Aquest temps d'ara

Per pregaria.cat el dc., 25/06/2003 - 09:00

Era una oficina molt antiga. Es veia en els mobles, en els arxivadors, a les mateixes llums amb pantalles incloses. Imaginativament, et traslladaves a fa molts anys. I allí, a la paret, hi havia aquell cartell. “*Sigui breu, el temps és or”*. Un xic ridícul, sens dubte, però per a molta gent un principi operatiu realista.

Quan ja sorties al carrer és quan et va venir al cap la pregunta: i per a mi, què és el temps d'ara? Or, avorriment, passió, impàs, anar fent, expectació, mal humor o ganes de canviar?

No et podies aclarir. Potser hi ha una mica de tot. Però, què és aquella dimensió dominant, la més significativa i determinant, aquella que condiciona les altres?

Oh, el temps d'ara; sí el d'ara mateix, quan estàs llegint aquesta plana, que és i ja va passant, que, de fet, lliga al passat, fet i sense cap possibilitat de desfer-se, i el futur, per fer encara inexistent... aquest d'ara, és l'únic veritable, que tens a les mans. No hi pots posar una mica més d'amor? No el pots fer més personal, més humà, millor?

Definitivament canviaries aquell cartell sobre l'or que pot ser el temps, per un altre: “visqui llarg el temps d'estimar; és la millor possibilitat”.

(Ampliació: Cohélet 3, 1-8)

- Tot té el seu moment.
- Sota el cel hi ha un temps per a cada cosa.
- Un temps de plantar i un temps de collir.
- Hi ha un temps de parlar i un temps de callar.